

Arrest

nr. 88 237 van 26 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 4 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 15 juni 1995. U woonde te Tamale en bent van etnische afkomst Abudu. In 2003 werd het huis waar u lag te slapen aangevallen door leden van de etnie Andani. U wist op tijd te ontsnappen en kon twee van de aanvallers identificeren. Deze twee werden later gearresteerd door de politie en, na een rechtzaak, opgesloten. Toen, na de verkiezingen in december 2008, de partij National Democratic Congress (verder NDC) aan de macht kwam, werden deze terug vrijgelaten. Op 18 februari 2009 werd uw huis opnieuw aangevallen door leden van de Andani-etnie en aanhangers van de partij NDC. U werd geslagen en men poogde u te vermoorden. Mensen van de Abudu-etnie gingen echter in de

tegenaanval, wisten u te bevrijden en brachten u naar een ziekenhuis. Omdat uw veiligheid daar niet verzekerd was, brachten leden van de New Patriotic Party (verder NPP) u naar het dorp Nanton waar u behandeld werd voor uw verwondingen. Te Nanton vernam u dat uw nonkel opgepakt is en dat de politie eveneens naar u op zoek is. Omdat u ook daar niet veilig was, ging u in juni 2009 onderduiken in Ivoorkust gedurende meer dan anderhalf jaar. U keerde terug naar Ghana op 15 februari 2011 samen met een vriend van uw nonkel die u naar Accra bracht. Omdat u ook daar niet veilig bleek te zijn, regelde de vriend van uw nonkel uw vlucht uit Ghana. U verliet Ghana op 10 april 2011 en kwam aan in België op 11 april 2011, waar u op dezelfde dag asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Als eerste dient te worden opgemerkt dat u, in het kader van uw asielaanvraag, verklaard heeft geboren te zijn op 15 juni 1995. De Dienst Vreemdelingenzaak uitte op 11 april 2011 twijfel omtrent uw beweerde leeftijd, waarna een medisch onderzoek werd uitgevoerd op 28 juli 2011 teneinde na te gaan of u al dan niet ouder bent dan 18 jaar. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 2 augustus 2011 door de dienst Voogdij betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Programmawet van 24 december 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat u ouder dan 19 jaar zou zijn. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Vervolgens dienen enkele fundamentele bemerkingen worden gemaakt bij het door u neergelegde geboortecertificaat, ter staving van uw identiteit en Ghanese nationaliteit.

U verklaarde dat u dit geboortecertificaat verkregen had van degene die u naar België bracht, en dat deze het op zijn beurt gekregen had van de vriend van uw nonkel die het van uw nonkel gekregen had (zie gehoorverslag CGVS, p. 7 en p. 21). Het betreffende geboortecertificaat is geregistreerd op datum van 25 maart 2011 en afgeleverd op datum van 28 maart 2011. Er staat op vermeld dat uw moeder, (Z.Y.), de informante was. Geconfronteerd met het feit dat er vermeld staat dat uw moeder informant was bij het aanvragen van het geboortecertificaat, en dat u eveneens verklaarde dat uw moeder stierf in het jaar 2000, antwoordde u dat u het niet weet, dat uw moeder dood was, en dat het misschien uw nonkel was die het zei, en dat ze u daar goed kennen. Gevraagd waarom er dan niet staat dat uw nonkel informant was, verklaarde u dat ze dat niet doen in Ghana, dat uw nonkel voor u zorgde en dat hij uw vaders en moeders naam gebruikte. U verklaarde evenwel dat uw nonkel gearresteerd werd toen u zich in het dorp Nanton bevond (zie gehoorverslag CGVS, p. 4), dat hij zich tot op heden in de gevangenis bevindt (zie gehoorverslag CGVS, p. 17) en dat de politie ook naar u op zoek was (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Gevraagd of uw nonkel dan niet in de gevangenis zat - gegeven uw verklaringen dat uw nonkel het geboortecertificaat gaf aan zijn vriend, die het op zijn beurt meegaf aan de persoon met wie u naar België kwam - verklaarde u vaagweg dat uw nonkel info kon geven en dat u hem zou kunnen bezoeken. Wanneer u opnieuw de vraag gesteld werd hoe u aan dit document gekomen bent, en zelfs uw advocate u de vraag, ter verduidelijking, nogmaals herhaalt, antwoordde u dat u het kreeg van degene die u naar België bracht en dat deze het op zijn beurt kreeg van uw nonkel. Opnieuw geconfronteerd met het feit dat het betreffende geboortecertificaat afgeleverd is op een datum waarop u beweert dat uw nonkel zich in de gevangenis bevond, en gevraagd hoe uw nonkel dit document dan aan zijn vriend kon geven, wijzigt u plots uw verklaringen en stelt u dat het misschien de vriend van uw nonkel was die het ging halen en dat uw nonkel gewoon de info gaf. Gevraagd waarom men uw geboortecertificaat zou afleveren, gegeven uw verklaringen dat de politie op zoek was naar u, verklaarde u dat er geen foto op staat en dat ze u enkel dan zouden kunnen identificeren (zie gehoorverslag CGVS, p. 22) - een verklaring die op zijn minst gezegd vreemd kan bevonden worden. Het dient vastgesteld dat uw verklaringen omtrent het door u neergelegde geboortecertificaat van een dermate vaag en incoherent karakter zijn, dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan de manier waarop u het heeft verkregen. Naast het feit dat deze ongeloofwaardigheden uw asielrelaas aantasten op fundamentele wijze, dient eveneens vermeld dat het betreffende document fundamenteel afbreuk doet aan de door u geopperde vervolgingsfeiten door de politie in Ghana.

Verder dient te worden vermeld dat u de in Ghana aanwezige beschermingsmogelijkheden onvoldoende heeft benut.

Gevraagd of u, na de incidenten dd. 18 februari 2009, naar de politie bent gegaan, antwoordde u dat u pas terug bij bewustzijn kwam in het dorp waarnaar u gebracht was, en dat de politie in Ghana toch niets doet, vooral in het noorden van Ghana (zie gehoorverslag CGVS, p. 17), een verklaring die in strijd lijkt met uw voorgaande verklaring dat, na de aanval in 2003, uw belagers opgepakt, berecht en

opgesloten werden nadat u hen geïdentificeerd had (zie gehoorverslag CGVS, p. 9-10). Uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt ook dat eventuele slachtoffers van inter- of intra-etnisch geweld in Ghana, voldoende bescherming kunnen genieten van de staat, en eveens geacht kunnen worden zich op andere plaatsen in Ghana te vestigen. Er kan dan ook gesteld worden dat, zelfs indien de door u opgeworpen vervolgingsfeiten een grond van waarheid in zich zouden dragen - hetgeen in deze betwist wordt - u nog steeds de mogelijkheid had om bescherming te zoeken bij de Ghanese autoriteiten - hetgeen u naliet te doen. Gevraagd wat u denkt dat u zou overkomen in geval van een terugkeer naar Ghana, verklaarde u dat u er zou doodgaan, niemand u er zou helpen en dat de mensen die aan de macht zijn, doen wat ze willen (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). Uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt evenwel dat er wel degelijk een adequate bescherming bestaat vanwege de Ghanese autoriteiten. Het principe van internationale bescherming wordt gekenmerkt door een subsidiair karakter ten aanzien van de, in uw land van herkomst, aanwezige bescherming. Het principe van internationale bescherming impliceert dan ook dat u - binnen de grenzen van het redelijke - al het mogelijke onderneemt opdat u bescherming zou worden geboden door de Ghanese autoriteiten, alvorens internationale bescherming te vragen. Gezien uw eigen verklaringen hieromtrent, dient vastgesteld dat aan deze vereiste niet voldaan is. Verder kunnen enkele fundamentele bedenkingen worden gemaakt betreffende de door u opgeworpen vervolgingsfeiten in Ghana.

Vooreerst dient opgemerkt dat u voor de door u opgeworpen vervolgingsfeiten geen enkele vorm van bewijsmateriaal aanbrengt, en u zich beperkt tot blote beweringen van een vaag karakter. U verklaarde dat, na een eerste maal te zijn aangevallen in 2003, u wist te ontsnappen en u twee van uw agressors herkende (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). U ging hierop naar de voorzitter van de NPP in uw buurt aan wie u vertelde dat u twee mensen had gezien die u kende (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). U verklaarde dat de politie later een onderzoek instelde waarop een rechtszaak volgde en, omdat hun namen genoemd waren, deze in de cel werden gestoken (zie gehoorverslag CGVS, p. 10 en p. 12). Gevraagd wie deze twee mensen waren, verklaarde u slechts één naam te kennen. Verduidelikend gevraagd of u de andere dan niet kent, antwoordde u ontkennend, verklaarde u zijn gezicht te kennen en zijn naam niet en voegt u eraan toe dat u zijn naam nog wel geweten hebt maar u het niet meer weet. Het dient reeds opgemerkt dat het feit dat u zich slechts één naam herinnert van de twee mannen waarvan u beweert dat u ze kende en op straat herkende, en die na een politieonderzoek voor de rechtbank verschenen en opgesloten werden, omwille van - naar uw eigen verklaringen - het feit dat jullie namen hadden genoemd, twijfels oproept omtrent de geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen omtrent deze gebeurtenissen in 2003. Verder wordt het vreemd bevonden dat u, betreffende de door u vernoemde rechtszaak, geen enkel document neerlegt ter staving ervan. U verklaarde een tweede maal te zijn aangevallen op 18 februari 2009, in uw huis te Tamale. U verklaarde dat u geslagen werd, en dat men u probeerde te vermoorden (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Gevraagd wat de aanleiding vormde voor deze aanval dd. 18 februari 2009, verklaarde u enkel dat hun partij aan de macht gekomen was en ze wraak wilden nemen. Opnieuw gevraagd of er een reden was waarom deze aanval in februari gebeurde, herhaalde u dat het was omdat ze aan de macht kwamen en voegde u eraan toe dat ze uw ouders kenden en uw huis. U verklaarde evenwel op een eerder moment dat uw moeder reeds stierf in het jaar 2000 en u niet weet waar uw vader woont (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Gevraagd of u de naam Rashid Nasir kent, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt evenwel dat het door u vermelde geweld te Tamale dd. 18 februari 2009 reeds begonnen was op 17 februari 2009 op de vleesmarkt te Tamale, en dat op deze datum een zekere Rashid Nassir omgekomen was. Volgens de beschikbare informatie was het dood van laatstgenoemde die de aanleiding vormde tot verder geweld (zie documentatie in administratief dossier). Het dient opgemerkt dat het feit dat u nalaat te vermelden dat het door u vermelde conflict op 18 februari 2009, reeds begonnen was de dag ervoor, en uw onwetendheid omtrent de oorzaak voor het verdere geweld dd. 18 februari 2009, de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aantast. Hiertoe bijdragend is de vaststelling dat het geweld dd. 17 februari 2009 begon tussen slagers op de vleesmarkt van Tamale, en u - in de context van de door u opgeworpen vervolgingsfeiten in het jaar 2003 - verklaarde dat uw huis dichtbij 'Tamale Central Market' was en daar slagers zijn die steeds problemen veroorzaken. Bovenstaande vaststellingen roepen fundamentele twijfels op met betrekking tot de geloofwaardigheid aangaande uw verklaringen - waarvoor u geen enkel bewijsmateriaal weet te leveren - vervolgd te zijn geworden door leden van de etnie Andani en de partij NDC.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, kan geen geloof gehecht worden aan de door u opgeworpen vervolgingsfeiten, en heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, een 'reëel

risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet.

- De door u neergelegde foto van 'Bolin Lana' bezit geen enkele bewijskracht in de context van uw asielrelaas, en wordt dan ook verder niet besproken.

- U legde daarnaast een psychologisch attest voor, waarin wordt gesteld dat u een post-traumatisch symptomencomplex vertoont met elementen van een depressie. Uit het aangebrachte attest blijkt in geen geval dat de aangegeven medische problemen het rechtstreekse gevolg zijn van feiten aangebracht in het asielrelaas. De in het attest aangehaalde droefheid, fragiliteit, geïsoleerdheid, concentratieproblemen, nachtmerries, verwardheid en onzekerheid, getuigen niet noodzakelijkerwijze van ondergane vervolging in uw land van oorsprong. In het betreffende attest wordt eveneens melding gemaakt van onbegrip uwentwege met betrekking tot hetgeen u heeft meegemaakt, dat u zich intens droef voelt wanneer u aan uw verleden denkt, en dat het daarom zeer moeilijk en lastig is voor u om over uw verleden te praten. Er wordt eveneens vermeld dat de actieve ontwijking van herinneringen uwentwege negatieve gevolgen zou kunnen hebben op uw vermogen om uw asielaanvraag te motiveren. Er wordt evenwel niet aangegeven dat u niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van uw asielprocedure. De in het attest vermelde mogelijkheid, dat uw geheugenproblemen uw vermogen om uw asielaanvraag te motiveren negatief zou kunnen beïnvloeden, werd tijdens het gehoor niet opgemerkt. Uw relaas was chronologisch en u weet op bepaalde punten bijzonder gedetailleerde kennis - gelieerd aan kernelementen van uw asielrelaas - te vermelden. Zo herinnerde u zich de volledige naam van de lokale voorzitter van de NPP naar wie u verklaarde te zijn gegaan in 2003, vlak nadat uw huis aangevallen werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 11), alsook de volledige naam van de man die u naar deze voorzitter bracht en die daarna stierf (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). U herinnert zich de exacte datum van de tweede door u vermelde aanval op uw huis en het moment van de dag (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). U herinnert zich eveneens dat deze tweede aanval gebeurde nadat de NDC aan de macht kwam, en dat deze aan de macht kwam na de verkiezingen in december 2008 (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). U herinnert zich de naam van het ziekenhuis waar u na de aanval heen werd gebracht, alsook de naam van het dorp waar u daarna verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p. 10 en 13). U weet op een coherente wijze en voldoende gedetailleerd de geschiedenis van het conflict tussen de andani en de abudu te schetsen (zie gehoorverslag CGVS, p. 14) en kent de opeenvolgende Ya Naa's tot vier generaties terug (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Gegeven bovenstaande vaststellingen, alsook gegeven het feit dat u op geen enkel moment tijdens het gehoor heeft aangegeven moeilijkheden te ondervinden u zich bepaalde zaken te herinneren, kan geconcludeerd worden dat de in het psychologische attest geopperde mogelijkheid dat geheugenproblemen zich zouden kunnen voordoen, niet naar voren kwamen tijdens het gehoor in het kader van uw asielprocedure. De vaststelling dat u zich heel wat zaken weet te herinneren, of er alvast van op de hoogte bent, weegt trouwens niet op tegen de onwetendheden en overige pertinente elementen van ongeloofwaardigheid en ongegrondheid die hierboven werden aangehaald om een weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus te motiveren.

Uw advocate kondigde per brief aan dat er normalerwijze nog een tweede psychologisch attest in de toekomst zou worden neergelegd. Gezien de vaststelling dat u over voldoende tijd heeft beschikt voor het aanvragen van psychologische attesten, en u reeds een psychologisch attest neerlegde, acht het CGVS het niet opportuun om de beslissing inzake uw asielaanvraag nog verder uit te stellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 62 van dezelfde wet.

Verzoeker stelt dat om zijn persoonlijke vrees beter te begrijpen het aangewezen is rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Ghana.

Verzoeker merkt op dat zijn raadvrouw verzocht had zich tijdens het gehoor te laten bijstaan door een tolk die het Dagbeni machtig is maar dat deze niet beschikbaar was waardoor hij het gehoor in het Engels diende af te leggen. Daarmee dient rekening gehouden te worden omdat het voor hem niet gemakkelijk is om over dergelijke gevoelige zaken niet in de moedertaal te kunnen praten.

Verzoeker verklaart dat de vriend van zijn oom laatstgenoemde bezocht heeft in de gevangenis. Op dat moment werd aan hem alle nodige informatie verschaft betreffende verzoeker. Met die informatie wendde de oom zich tot de bevoegde dienst, alwaar hij de geboorteakte in ontvangst kon nemen. Hij legt de geboorteakte neer als bewijs van zijn identiteit. Hij stelt dat hier niet op ingegaan wordt door de tegenpartij en men het document kon laten onderzoeken door de Federale Politie.

Inzake de vaststelling dat verzoeker de aanwezige beschermingsmogelijkheden onvoldoende benut heeft, verklaart hij zich niet akkoord. Hij wijst op de regimewijziging waardoor het nog onmogelijk was om zich tot de politie te wenden. De president had namelijk opgeroepen en bevolen om geen mensen te arresteren die voor hem hadden gestemd.

Verzoeker poneert dat zijn lichaam enorm veel bewijsmateriaal bevat maar dat de tegenpartij niet gewacht heeft op deze vaststellingen. Vervolgens gaat hij over tot het herhalen van zijn aangevoerde problemen en van de stelling dat hij volgens de Ghanese autoriteiten minderjarig is waardoor hij zelf niet de mogelijkheid had om documenten aan te vragen. Tevens herhaalt hij dat hij Rashid Nassir niet kent omdat deze persoon niet zo genoemd wordt in de regio en dat hij wel degelijk op de hoogte is van de feiten welke Tiger zijn overkomen.

Verzoeker en zijn raadvrouw zijn enorm verwonderd dat de asbl Constats niet gekend is bij de tegenpartij. Hij wijst erop dat meegedeeld werd dat er nog een verder rapport zou volgen. Het is choquerend dat men in de bestreden beslissing spreekt van "een tweede psychologisch attest", hetgeen aantoont dat men niet geluisterd heeft naar de advocaat en dat men de inhoud van het schrijven niet goed heeft bestudeerd. Hij meent dat dit zeer belangrijk bewijsmateriaal is omdat er ook melding gemaakt wordt van de littekens. Hij meent dat dokter V. na onderzoek van het verhaal tot het besluit komt dat zijn verhaal wel geloofwaardig is. Hij citeert ook artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst erop dat de bewijslast bij asielaanvragen met een welbepaalde soepelheid moet worden beoordeeld.

2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal werd aangegeven dat eventuele tolkproblemen gemeld moeten worden. Verzoeker kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar hij, noch zijn raadvrouw, hebben naar aanleiding van het gehoor een opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling van de gezegden tussen de tolk en hemzelf.

Verzoeker betwist evenmin dat het feitenrelaas zoals weergegeven in de bestreden beslissing fouten bevat zodat aangenomen moet worden dat er zich geen communicatiemoeilijkheden hebben voorgedaan aangaande essentiële elementen van het relaas.

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij inzake het voorgehouden asielrelaas, hetgeen een negatieve indicatie is voor zijn geloofwaardigheid en des te meer klemmt inzake de voorgehouden feiten in 2003.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift een gekunstelde *post factum* verklaring om de vastgestelde tegenstrijdige en onsamenhangende verklaringen inzake het bijgebrachte geboortecertificaat alsnog verenigbaar te laten schijnen. Verzoekers aangevoerde verklaring in het verzoekschrift is daarenboven niet geloofwaardig aangezien niet kan aangenomen worden dat de *“vriend van zijn oom, de oom bezocht in gevangenis. Op dat moment werd aan de vriend door de oom alle nodige informatie verschaft (...). Met deze informatie wendde de oom zich tot de bevoegde dienst (...).”* aangezien het volgens deze verklaringen geheel onnodig is dat de vriend langsging in de gevangenis als de oom naderhand toch zelf de akte ophaalde. De bestreden beslissing vindt inzake de geboortecertificaat steun in het administratief dossier en wordt niet nuttig weerlegd. Het verwijt dat de commissaris-generaal geen onderzoeksadven is niet dienstig. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen; daarenboven heeft verweerder middels onderzoek van verzoekers verklaringen en het leeftijdsonderzoek wel degelijk de bijgebrachte akte onderzocht.

Waar verzoeker omtrent de opgeworpen beschermingsmogelijkheden aanvoert: *“De president had namelijk opgeroepen en bevolen om geen mensen te arresteren die voor hem hadden gestemd”* dient te worden vastgesteld dat hij omtrent deze bewering niet het minste begin van bewijs bijbrengt, hetgeen niet aannemelijk is indien de president tijdens zijn presidentschap daadwerkelijk op deze wijze zou hebben gehandeld.

Blijkens de lezing van het gehoorverslag kan van de voorgehouden geheugenproblemen tijdens het gehoor niets worden opgemerkt. Verzoeker werd tijdens het gehoor, naast zijn advocaat, bovendien bijgestaan door de persoon A.B. die het psychologisch attest inzake verzoeker had opgesteld. Verzoekers relaas was chronologisch en hij weet op bepaalde punten gedetailleerde kennis, gelieerd aan kernelementen van zijn asielrelaas, te vermelden. Gegeven bovenstaande vaststellingen, alsook gegeven het feit dat hij op geen enkel moment tijdens het gehoor heeft aangegeven moeilijkheden te ondervinden om zich bepaalde zaken te herinneren, kan geconcludeerd worden dat de in het psychologische attest geopperde mogelijkheid dat geheugenproblemen zich zouden kunnen voordoen, niet naar voren kwamen tijdens het gehoor. Verzoeker duidt overigens niet welke vaststellingen in de bestreden beslissing te wijten zijn aan zijn voorgehouden psychologische situatie.

Wat de lichamelijke aspecten betreft waarvan melding gemaakt wordt in het bij het verzoekschrift toegevoegde medisch verslag dient opgemerkt dat deze vaststellingen niet de oorzaak van de vastgestelde verwondingen in verzoekers land van herkomst kunnen bepalen. Het behoort niet tot de bevoegdheid noch expertise van de behandelende geneesheer de waarachtigheid van het asielrelaas te beoordelen en het dient herhaald te worden dat er geen aanwijsbaar verband kan vastgesteld worden tussen verzoekers ongeloofwaardig bevonden relaas en de aanwezige littekens. Wat de *“evaluation psychologique”* van het verslag betreft dient vastgesteld dat de behandelende geneesheer zich beperkt tot een weergave van verzoekers beweringen.

De bestreden beslissing vindt inzake de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt door de Raad overgenomen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest, derhalve kan hij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 57/7 bis van de vreemdelingenwet. De bepalingen van het UNHCR-handboek zijn waardevolle richtlijnen maar hebben geen rechtstreekse werking.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.1. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar het conflict tussen de Abudu en Andani, de houding van de president en zijn persoonlijke historiek.

3.2. Inzake het conflict tussen de Abudu en Andani kan uit de bijgebrachte informatie niet worden opgemaakt dat dit conflict beantwoordt aan het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS